

CÔNG TRÌNH

1. CÔNG TRÌNH LÀ GÌ?

Công trình là thành quả đạt được bằng sự cố gắng, công sức khổ nhọc của con người. Chẳng hạn như một công trình kiến trúc nguy nga đồ sộ được thành hình là nhờ biết bao công sức, trí tuệ của con người kết hợp với những kỹ thuật phức tạp. Hoặc một công trình nghiên cứu khoa học được thành tựu và có thể phục vụ cho đời sống nhân sinh (thí dụ như lai tạo giống để đạt năng suất cao hơn trong nông nghiệp, vắc xin chủng ngừa các loại bệnh nguy hiểm, v.v...) cũng nhờ biết bao thời gian và công sức tìm tòi, nghiên cứu của các nhà khoa học.

Mục đích của người tu là trau sửa để trở thành người đạo đức hoàn thiện ngõ hầu có thể tiến hóa lên hàng Thần Thánh Tiên Phật và có khả năng giúp người khác cùng hoàn thiện. Muốn được vậy, người tu cần phải có một quá trình rèn luyện thân tâm đầy khó nhọc với biết bao thử thách khảo đảo từ nội tâm đến ngoại cảnh. Quá trình rèn luyện này có thể kéo dài suốt cả cuộc đời. Do đó, người tu cần phải lập chí kiên định để vượt qua mọi khó khăn thử thách. Đó chính là thực hành công trình trong pháp môn Tam Công vậy.

Đức Chí Tôn dạy:

“Chữ tu là gì?

Tu là bồi bổ tinh, khí, thần cho đầy đủ, đức tánh cho hoàn toàn. Bỏ nhơn dục tâm đường thiên lý, thuận mạng, giữ thanh tịnh, ôn hòa. Chỗ nào sứt mẻ hư hao thì tô bồi cho đầy đủ.

Chữ luyện là gì?

Luyện là trau dồi cho sáng suốt hoàn toàn, giữa mài rèn đúc cho trơn tru khéo léo.

Tu mà không luyện thì chẳng khác chi một cục sắt không rèn, làm sao thành một món khí giải. Luyện là rèn thì chẳng khác nào một cục sắt đỏ còn đương vô dụng. Luyện là phải nung cho nó chảy, rồi đập, giũa, cạo, gọt, rèn, đúc, mới thành cái khí giải.

Người tu cũng thế. Muốn cho huệ mạng tròn đầy, sáng suốt thì cần phải phanh luyện, mài giũa ngày đêm cho thành kim thân phát tử. Ấy là phương pháp tu luyện.”⁽¹⁾

Đức Chí Tôn dạy:

“Hỡi các con! Các con phải bền chí, rắn gan mà sớm tối tu tâm luyện tánh. Trên có Thầy ban ơn bố hóa gìn giữ cho các con, dưới các con hãy bền lòng, chịu những sự khổ đau, khổ thân mà đền bồi oan trái. Sự thành đạo tuy mau hay chậm do Thầy bố hóa, nhưng cũng phải có các con. Các con cứ lo phận sự vuông tròn.”⁽²⁾

Bản chất con người vốn hướng thiện. Tuy nhiên, sống giữa cuộc đời đầy cám dỗ và tội lỗi, con người lại dễ dàng sa ngã vào vòng đọa lạc. Do đó, Đức Từ Phụ khuyên chúng ta phải cố gắng mới thành công:

“Người mà dứtặng lòng dâm dục say mê, tánh kiêu ngạo, độc ác, không đắm nhiễm tình đời thì là bực thần tiên tại thế đó rồi.

Nhưng sự làm lành làm phải thiệt rất khó thay! Ai cũng

⁽¹⁾ Đại Thừa Chơn Giáo. “Luận Về Đại Đạo Tâm Truyền.” Sài Gòn 1950, tr. 298.

⁽²⁾ Đại Thừa Chơn Giáo. “Luyện Kỳ Tu Thân.” Sài Gòn 1950, tr. 256.

muốn làm lành, mà lành làm khó được. Ai cũng toan bỏ dữ mà dữ bỏ không rời. Làm lành đến già đời, lành còn không đủ. Làm dữ trong chốc lát, dữ đã quá nhiều.

Vậy Thầy ước mong cho các con phải cố gắng mà làm lành. Có câu ‘Tu là cội phước, tình là dây oan.’ Các con tu hành phải cố gắng mới thành công.”⁽³⁾

Vậy chúng ta hãy tìm hiểu xem những khó khăn chướng ngại gì thường ngăn trở người tu tiến đến sự hoàn thiện. Có hiểu được nguồn gốc của những khó khăn chướng ngại ấy, chúng ta mới có biện pháp đối trị.

2. NHỮNG KHÓ KHĂN, CHƯỚNG NGẠI NGƯỜI TU THƯỜNG GẶP VÀ PHƯƠNG PHÁP VƯỢT QUA

a. Những khó khăn, chướng ngại từ nội tâm do con người mang xác thịt nặng nề, bị thất tình lục dục sai khiến, dẫn dắt vào đường tội lỗi.

Về mỗi nguy hại của quỷ thất tình, ma lục dục, Đức Chí Tôn dạy:

“Than ôi! Trong cơ thể con người vì bị thất tình cám dỗ, lục dục khiến sai, càng ngày càng yếu ớt. Tuy nguon thần sáng suốt, ưa thanh tịnh vô vi, nhưng bởi có thức thần nên mới hay động tác. Mà nguon thần thì thất chánh, còn thức thần lại đương quyền; nó làm chủ nhơn thân nên ưa sự này, muốn việc kia, lằng xằng rộn rục, không cần đạo đức, chẳng kể tình thần, chỉ chuộng thỏa thích lòng vui của nó, nên nhiều khi nó giục con người làm chuyện quấy điều hư, xấu xa đê tiện. Mà hề nó sai khiến đặng thì nó lại còn khiến mãi không thôi. Nó chác lòng ác đức, gây chuyện bất lương mà con

⁽³⁾ Đại Thừa Chơn Giáo. “Hậu Thiên Cơ Ngẫu.” Sài Gòn 1950, tr. 284.

người chỉ đùa theo nó mãi. Nó lại có quỷ thuật tình phụ sự, ma lục dục giúp tay, nên chỉ mới có tội lỗi. Mà hề có tội lỗi phải chịu đọa đày trong vòng quả báo.

Thất tình lục dục là mối loạn hằng ngày ở trong tâm trí, không phương trừ khử. Một đám giặc liệt cường tài trí, đánh phá ruộng trong núi cao non thẳm còn dễ trừ dẹp đặng, chớ mối loạn nơi tâm khó mà diệt đặng cho yên. Nhứt là ma lục dục (nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý) nó phá hại hàng ngày.

Nhãn thì ưa màu sắc tốt đẹp.

Nhĩ thì thích nghe những giọng nói tao nhã, thanh bai.

Tỷ thì ưa mùi thơm hơi ngọt.

Thiệt thích nếm vật lạ món ngon.

Thân thì mến vợ đẹp hầu xinh, cả dục tình cùng dâm niệm.

Ý lại tư tưởng việc vất vả quấy quá. Mà nhứt là ý, là mối hại cho con người. Nó tư tưởng sự này sang sự nọ, chuyện ấy hết đến chuyện kia. Nó xẹt vô nháy ra lệ làng không chi ngăn đón nó đặng, nên mới cho nó là đũa trộm tài nghệ, xách món này, lấy vật nọ mà trước mắt muôn người có ai thấy.”⁽⁴⁾

Còn thất tình là bảy trạng thái tình cảm của con người (bao gồm hỷ, nộ, ái, ố, ai, lạc, cụ) cũng làm tổn hại tinh thần và thân thể con người không ít.

Đức Chí Tôn dạy:

“Con người vì bị thất tình lục dục mà hao tổn tinh thần, tiêu mòn khí phách. Nó luống đẫy xô nhờn loạ vào ao lừa núi gươm, hang sâu vực thẳm.

(...) nên ví không sớm khử trừ cho tiêu, ắt nó cứ mãi khuấy rối con người mà bắt phải sa vào những thói thấp hèn, ngu

⁽⁴⁾ Đại Thừa Chơn Giáo. “Xuất Thần.” Sài Gòn 1950, tr. 352, 354.

dốt.”⁽⁵⁾

Biết được tác hại của thất tình lục dục, người tu cần phải lập ý chí cho mạnh mẽ để có thể làm chủ được thất tình lục dục, không để chúng lôi kéo vào con đường sai trái, tội lỗi.

Đức Phật dạy:

“Chiến thắng vạn quân không bằng tự thắng mình. Tự thắng mình là chiến công oanh liệt nhất.”⁽⁶⁾

Đức Chí Tôn dạy:

“Làm người phải lập chí cho cao thượng, đừng để thất tình cảm dỗ, lục dục khiến sai. Mình phải mạnh bạo, cương quyết mà làm chủ nó, chớ đừng yếu ớt lồi thoi để nó làm chủ mình, rồi nó muốn chi cứ phải vờ theo ý nó mãi hay sao?”⁽⁷⁾

Đức Như ý Đạo Toàn Chơn Nhơn khuyên người tu phải tập luyện để trở nên chiến sĩ hùng mạnh, làm chủ nhờn ông, chiến thắng mọi sự tấn công của thất tình lục dục:

Chính mình luyện cường binh chiến thắng,
Chính mình làm cho đặng chủ nhân,
Trong tay nắm vững thời thân,
Sáu căn chớ để sáu trần nhiễm ô.
Sáu căn ấy ra vô đúng tiết,
Là tướng hùng oanh liệt sáu phương,
Dưới trên ngăn lũ ma vương,
Đông tây nam bắc biên cương giữ gìn.
Không dấy động vì tình vì cảnh
Không đảo điên bồn tánh chơn tâm,

⁽⁵⁾ Đại Thừa Chơn Giáo. “Xuất Thần.” Sài Gòn 1950, tr. 359, 360.

⁽⁶⁾ Kinh Pháp Cú.

⁽⁷⁾ Đại Thừa Chơn Giáo. “Xuất Thần.” Sài Gòn 1950, tr. 360.

*Vọng duyên vừa muốn khởi mầm,
Cường binh quét sạch khỏi lâm nghiệp trần.*⁽⁸⁾

Mỗi khi người hành giả chiến thắng được sự cám dỗ của thất tình lục dục là đã đi được thêm một bước trên con đường tiến đến sự hoàn thiện, thế là đã lập được một công trình.

Đức Quan Âm Bồ Tát dạy:

“Còn về công trình, đó là đào luyện, trui rèn ý chí phàm tánh, bản năng sinh tồn.

Đừng nói rằng mình ít oi về đạo học giáo lý, làm sao đi thuyết minh truyền giáo, giảng dạy đó đây cho đời hướng thiện. Vậy chớ một cử chỉ nhỏ như tha thứ lỗi người, dẫn con nóng giận để cảm hóa lòng người không gọi là công trình được sao?

Gần đến giờ cúng thời hoặc ngày đi chùa thất, nghiệp trần dấy lên nêu đủ lý sự, nào mắc việc này bận việc kia, tại bản thân, uể oải, hãy cố gắng cương quyết diệt những tư tưởng chủ bại đó, dứt khoát làm liền ý định rồi sẽ được việc ngay. Đó không gọi là công trình được sao?

Ngày chay lạt nghe hơi tàu hủ, mì căn kho, xào phát ớn, nhưng lòng đang thất theo cuộn cào sanh ra thèm bậy, dần lòng không được rồi đi ăn lén thử com mặn. Quyết tưởng rằng sẽ có người bắt gặp, ít nữa hai bên vai giác hoặc trên đầu mình cũng có chư Thiên dòm ngó, rồi không dám làm. Lúc đó trong trạng thái tâm hồn ắt có sự giằng co mãnh liệt, nhưng giữ được lập trường chay lạt không sa ngã, đó là thắng được nội tâm xúi quẩy. Như vậy không thể gọi là công trình được sao?”⁽⁹⁾

⁽⁸⁾ Cơ Quan Phổ Thông Giáo Lý, 29-3 Mậu Ngọ (05-5-1978).

⁽⁹⁾ Vĩnh Nguyên Tự, 03-01 Giáp Dần (25-01-1974).

Kinh sách thường nêu ra một số phương cách hữu hiệu để giúp chúng ta chiến thắng được thất tình lục dục như sau:

(i) Nghiêm minh giới luật tức là tuân thủ theo Ngũ Giới Cấm và Tứ Đại Điều Quy, vì đó là những khuôn vàng thước ngọc, là hàng rào che chắn gìn giữ người tu trong phạm vi đạo đức.

(ii) Đọc thánh ngôn, thánh giáo hằng ngày như lời Đức Mẹ dạy: *“Thánh ngôn, thánh giáo là những tiếng gọi thiêng liêng khi các con bị thất tình lục dục bao vây.”*⁽¹⁰⁾

Đồng thời cũng nên đọc *Kinh Cấm Ứng, Kinh Sám Hối*⁽¹¹⁾ là những kinh có nêu rõ những điều lành nên làm, những điều tội lỗi phải chừa tránh cùng những hình phạt cụ thể mà con người sẽ phải chịu nếu làm điều sai quấy. Kinh có tác dụng răn dè cho con người biết sợ điều họa phước báo ứng mà cố gắng rèn luyện bản thân cho nên người đạo đức thánh thiện.

Người tu cũng nên dành ra *ít nhất mỗi ngày một giờ* để đọc các hiền truyện⁽¹²⁾ nêu gương sáng của các bậc chơn tu, các bậc hiền nhân quân tử, các bậc thánh nhân để học tập theo hạnh đức của các ngài mà trau sửa thân tâm.

(iii) Kiểm điểm bản thân từ tư tưởng, lời nói đến việc làm hằng giờ, hằng phút để kịp thời sửa chữa những sai lầm và phát huy các điều thiện. Đó chính là thực hành câu *Đạo bất khả tu du ly giả* vậy. Hay chí ít cũng nên kiểm điểm bản thân

⁽¹⁰⁾ Thánh thất Tân Định, 15-8 Bính Ngọ (29-9-1966).

⁽¹¹⁾ Về *Kinh Cấm Ứng*, xem *Thiện Thư* của Lê Anh Minh; về *Kinh Sám Hối*, xem *Tìm Hiểu Kinh Sám Hối* của Thanh Căn và Huệ Khải. Đều do Chương Trình Chung Tay Ấn Tống Kinh Sách Cao Đài phát hành (Nxb Tôn Giáo 2009, 2010).

⁽¹²⁾ Tại Vạn Quốc Tự (Chơn Lý Đản), ngày 15-11 Át Tỵ (07-12-1965), Đức Giáo Tông Đại Đạo dạy rằng *“mỗi ngày phải chừa một giờ để đọc thánh kinh hiền truyện”*.

mỗi buổi tối như lời Đức Chí Tôn dạy:

“Phải thường hỏi lấy mình khi đem mình vào lạy Thầy buổi tối, coi phận sự ngày ấy đã xong chưa mà lương tâm có điều chi cần rút chằng? Nếu phận còn nét chưa rồi, lương tâm chưa đặng yên tịnh, thì phải biết cải quá, ráng sức chuộc lấy lỗi đã làm, thì các con có lo chi chằng bì bực chi thánh. Thầy mong rằng mỗi đứa đều lưu ý đến sự sửa mình ấy thì lấy làm may mắn cho nên Đạo. Rồi các con sẽ đặng thông dong mà treo gương cho kẻ khác.”⁽¹³⁾

b. Những khó khăn từ ngoại cảnh như hoàn cảnh gia đình túng hốt, làm ăn thất bát, nhiều điều bất hạnh rủi ro xảy đến cho mình hoặc mang thân bệnh, v.v... Tất cả những điều không may đó đều do nghiệp quả tiền khiên mà mình đã gây tạo. Vì thế, một khi đã giác ngộ, người tu nên chủ động giải trừ nghiệp lực bằng cách tích cực hành đạo, lập công bồi đức, tức là chủ động trả nợ chớ đứng đờ con nợ kéo đến réo đòi khiến cho bản thân càng thêm điên đảo quay cuồng mà không có điều kiện tu học để tiến hóa.

Đức Vạn Hạnh Thiền Sư dạy:

“Hãy cố gắng vịn gìn đức tin, hãy bền lòng mến yêu việc đạo, hãy vượt mọi sự ham muốn thụ hưởng nhứt thời trong cõi tạm để sớm rũ sạch mối nghiệp chướng tiền khiên mà ai cũng phải trả với hình thức này hoặc hình thức khác. Hoặc hành đạo cố tạo phúc lành để trừ nghiệp chướng tiền khiên mà tâm hồn được song song mãn tuệ khai thông, hoặc phải bị khảo đảo về tinh thần cũng như đọa đày về thân xác để trừ nghiệp quả mà tâm hồn phải lu mờ trong chỗ vô minh thoái bộ.”⁽¹⁴⁾

⁽¹³⁾ Thánh Ngôn Hiệp Tuyển. Quyển I. Đan ngày 24-12-1926.

⁽¹⁴⁾ Minh Lý Thánh Hội, 19-9 Mậu Thân (09-11-1968).

*

Thật là hữu duyên hữu phúc khi được sinh ra làm người trong thời kỳ đại ân xá. Đức Chí Tôn Đại Từ Phụ cùng chư Phật Tiên đã truyền dạy cặn kẽ mọi điều. Đây là kim chỉ nam cho chúng ta trên đường phản bản hoàn nguyên. Chỉ còn lại một điều then chốt quyết định là lòng quyết tâm và ý chí kiên định của người môn đệ Cao Đài mà thôi.

Đường về quê xưa còn xa hay gần, ngôi vị thiêng liêng cao hay thấp... tất cả đều do mỗi người tự định đoạt lấy bằng mức độ thực hiện pháp môn công trình mà Ôn Trên đã hướng dẫn.

Mỗi người tu là một vị *Tiên trong tiềm thể*, có khả năng *thăng tiến vô hạn*. Đây chính là lời dạy của Đức Giáo Tông Vô Vi Đại Đạo:

“Sự đắc quả Tiên vị là điều diễm phúc cho các chơn linh quy liễu, chứng minh kết quả công phu, công quả, công trình, hành đạo trung kiên, làm tròn sứ mạng.

Nhưng quý báu hơn nữa là những người còn đương sống tại thế gian có khả năng tác động, ảnh hưởng trực tiếp thế gian, sống hành đạo tại thế. Đó là điều diễm phúc vô cùng lớn lao cho hết thảy chư đệ muội.

(...)

Có khi nào chư đệ muội nhận thấy rằng chư đệ muội là Tiên tại thế chằng? Chính chư đệ muội là Tiên trong tiềm thể, vì trong tiềm thể nên có khả năng thăng tiến vô hạn. Thân Tiên ở trong tiềm thể vì chư đệ muội còn mang xác thân hệ lụy. Tất cả kết quả siêu thoát hay đọa lạc đều do đây, do đó mà ra.

Điều cao cả nhất hiện tại đối với chư đệ muội là đức tin, là

tin thần đồng mãnh vì Thầy vì Đạo của chư hiền, nên phải chịu nhiều cam go thử thách, chường ngại gay go hơn lúc nào hết. Chư hiền đệ muội phải đồng mãnh, đại hùng, đại lực, đại từ bi. Phàm vì Tiên Phật dĩ nhiên sẽ đến xứng đáng với sự mạng mỗi người.”⁽¹⁵⁾

Thực hành công trình bằng cách lập chí tu thân luyện kỹ, đây cũng là cách để mỗi người môn đệ Cao Đài báo đáp lại thâm ân dạy dỗ của các Đấng thiêng liêng vậy.

⁽¹⁵⁾ Cơ Quan Phổ Thông Giáo Lý, 15-10 Bính Dần (16-11-1986).